

— Азъ ще имамъ единъ чифликъ. Какъ-какъ, ще го имамъ. Ще ми дойдете ли на гости тогазъ? Да, нали? Ще ви посрѣщна още въ града на гарата. Азъ ще нося зелена шапка съ птиче перо, полушубка, гетри и камшикъ въ ржката. Сжщо като агрономъ. Може и да съмъ се измѣнилъ, но ще ме познаете. „Заповѣдайте“, ще кажа, „кабриолетътъ чака. Чифликътъ е близко. Само два часа пжтъ“. И ние ще тръгнемъ, и ще бжде хубаво врѣмето, ще пѣятъ чучулиги и отъ двѣтъ страни на пжтя ще се разстилатъ едни само зелени и буйни ниви. Ще дойдете, нали? — повтори Радуловъ и се засмѣ.

— Боже, колко е хубаво всичко това! — неволно извика Райна.

— Но, ще дойдете, нали? Обѣщавате ли?

— Разбира се, ще дойда. Но спечелете по-рано чифлика.

— Това ще бжде, — отвърна Радуловъ и съ едно особено натѣртване въ гласа си прибави: понѣкога човѣкъ усѣща сили въ себе си не чифликъ, а цѣло царство да спечели.

Ново немирство бѣше раздвижило дѣцата. Къмъ Радуловъ идѣха група ученици, които дигаха голѣмъ шумъ, спираха се отъ врѣме на врѣме и отново поемаха пжтя къмъ мѣстото на сжда. Пострадалиятъ тоя пжтъ бѣше хубавичко едно момче, спретнато и чисто облѣчено. Лицето му бѣше издраскано и отъ носа му още течеше кръвъ, но по всичко се виждаше, че вината бѣше негова и ако плачеше, това бѣше повече отъ безсилие и оскърбена гордостъ. Радуловъ скоро ги помири и ги изпрати да играятъ при другитѣ. Разплаканото дѣте бѣше на попъ Доча. Това подсѣти Радулова за кражбата въ черквата. Той почна да разказва за нея на Райна, но говори най-много за Гроздана, а още повече — за чудната и своеобразна икона на дѣда Недка.